

Sygnatura akt VIII C 458/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

przeciwko I. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 458/18

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie przeciwko pozwanej I. S. powództwo o zapłatę kwoty 10.793,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 13 lipca 2000 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) S.A. umowy bankowej nr (...). Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na naruszenie przez pozwaną jej postanowień w części dotyczącej warunków spłaty. W dniu 12 kwietnia 2011 roku pierwotny wierzyciel zawarł z (...) Bank S.A. umowę przelewu wierzytelności obejmującą wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem, która to wierzytelność została następnie zbyta na rzecz (...) Windykacji (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego na podstawie umowy cesji z dnia 18 maja 2016 roku. Tego samego dnia na mocy zawartego porozumienia wszystkie prawa i obowiązki wynikające z wyżej wskazanej umowy przelewu wierzytelności (...) przeniósł na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Ostatecznie, umową przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2016 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od (...).

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 1324,56 zł stanowiąca wysokość niespłaconego kapitału, 9.337,21 zł stanowiąc wysokość skapitalizowanych odsetek umownych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia oraz kwota 132 zł stanowiąca opłaty, prowizje i koszty.

(pozew k. 1-2v)

Postanowieniem z dnia 20 września 2017 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu. (postanowienie k. 15-17)

Na rozprawie w dniu 23 maja 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, podobnie jak pozwana, która nadto nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(skrócony protokół rozprawy do wyroku zaocznego k. 42)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2000 roku pozwana I. S. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) S.A. w L. umowę pożyczki nr (...), na mocy której Bank udzielił jej pożyczki w kwocie 2.600 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami w 24 ratach po 137,67 zł każda płatnych do 13-go dnia każdego miesiąca, przy czym termin płatności pierwszej raty ustalono na dzień 13 sierpnia 2000 roku.

(umowa pożyczki k. 5-6)

W dniu 31 maja 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności szczegółowo opisanych w załączniku nr 1 do umowy.

W dniu 10 czerwca 2016 roku sporządzono skierowane do pozwanej zawiadomienie zawierające informację, że wszelkie wierzytelności z tytułu umów zawartych z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zostały przeniesione na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia, czy choćby nadania przedmiotowego zawiadomienia dla pozwanej.

W dniu 26 czerwca 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 18 maja 2016 roku (...) Bank Spółka Akcyjna na podstawie umowy przelewu wierzytelności zbyła roszczenie względem dłużnika I. S. na rzecz GetBeck Windykacji (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. W ramach zawartego porozumienia z dnia 18 maja 2016 roku GetBeck Windykacja (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeniósł wszelkie prawa i obowiązki wynikające z wyżej wskazanej umowy przelewu wierzytelności na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2016 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika wynikającego z tytułu umowy bankowej, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 10.793,77 zł.

(umowa przelewu wierzytelności k. 8-8v., kserokopia zawiadomienia k. 4, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 3, okoliczności bezsporne)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie wobec niewykazania legitymacji czynnej powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w ogóle nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej I. S., wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) S.A. w dniu 13 lipca 2000 roku umowy pożyczki o nr (...), a także, że przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem.

Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, gdyż nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta – określona jako przysługująca „wobec dłużnika” I. S. i jako wynikająca z opisanej umowy – rzeczywiście istnieje i że ją skutecznie nabył. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, wobec nie wykazania – poprzez złożenie kolejnych umów cesji – że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od GetBeck Windykacji (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, który z kolei nabył tę wierzytelność od (...) Bank S.A. a ten od pierwotnego wierzyciela
(...) Banku (...) S.A.

Zawodowy pełnomocnik powoda nie złożył do akt wszystkich, kolejnych umów cesji, które potwierdzałyby fakt nabywania wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem przez kolejnych cesjonariuszy i ostatecznie, które wykazywałyby fakt nabycia praw do niej przez powoda.

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi załączona do akt sprawy umowa cesji z dnia 31 maja 2016 roku. Tego rodzaju dokument nie może bowiem stanowić i nie stanowi dowodu na fakt nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanego wobec braku dowodów na to, że cedent, tj. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty skutecznie sam nabył przedmiotową wierzytelność przy czym podkreślić należy, że nawet z załączonej umowy cesji nie wynika, że wierzytelność względem pozwanej w istocie miała być przedmiotem tej umowy.

Załączony do pozwu wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to li tylko dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanego, ani faktu jego nabycia przez poprzednika prawnego powoda. Dokumenty te nie korzystają z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych przepisami procedury cywilnej (por. Mroczkowski Rafał (red.), Ustawa o funduszach inwestycyjnych. Komentarz do art. 194 ustawy). Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi również, co jest zresztą oczywiste, złożona do akt kserokopia zawiadomienia z dnia 10 czerwca 2016 roku, która podobnie jak wyciąg z ksiąg funduszu może zostać potraktowana wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego, którego moc dowodowa ogranicza się do wykazania, że osoba, która pod takim dokumentem się podpisała, złożyła oświadczenie objęte jego treścią. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego zawiadomienia stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że omówione wyżej dokumenty w żaden sposób nie dowodzą faktu dokonania pomiędzy poszczególnymi podmiotami cesji wierzytelności, przy czym zauważyć należy, że zawiadomienie o cesji wierzytelności jest jedynie kserokopią niepoświadczoną za zgodność z oryginałem, a zatem jego zakwalifikowanie w ramach dokumentu prywatnego jest mocno wątpliwe.

Na marginesie godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że dokumentem w aspekcie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o dowodach jest oryginał. Kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - może być uznana, co najwyżej za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem zatem uznania kserokopii za dokument jest umieszczone na niej i zaopatrzone podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem (postanowienia Sądu Najwyższego: z 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764; z 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; z 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200; uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r. III CZP 37/94, OSNC 1994 Nr 11, poz. 206; wyrok SA w Łodzi z 6.05.2015 r., IIIAUa 298/14, Lex nr 1747273).

Podkreślić pod tym należy, że wykazanie legitymacji czynnej jest podstawową powinnością procesową każdego podmiotu inicjującego proces. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwie wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby.

Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie to powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwaną obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej, jak i dowód skutecznego nabycia takiej wierzytelności. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego nawet na wyraźne zobowiązanie do złożenia wszelkich dowodów na poparcie swoich twierdzeń w określonym terminie pod rygorem ich pominięcia w dalszym toku postępowania w trybie

art. 207 § 6 k.p.c. Wskazać należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. umowy bankowej o nr (...) (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma)

i że wierzytelność tę powód skutecznie nabył. Uzasadniając roszczenie powód załączył umowę pożyczki nr (...) z dnia 13 lipca 2000 roku, która jednak opiewała na inną kwotę niż dochodzona przedmiotowym powództwem, co uniemożliwia weryfikację twierdzeń powoda w zakresie zasadności powództwa co do jego wysokości. Przede wszystkim powód nie załączył do akt sprawy żadnego dowodu wskazującego na to jakie raty pozwana w istocie spłacała, a jakie spłacone nie zostały i kiedy dokładnie poszczególne niespłacone raty były wymagalne, co już samo w sobie uniemożliwiało Sądowi dokonanie jakiegokolwiek weryfikacji w tym względzie. Strona powodowa nie wskazała sposobu wyliczenia wartości skapitalizowanych odsetek, stanowiących w istocie zasadniczą część roszczenia pozwu, w zakresie tak poszczególnych kwot i dat, od których te zostały wyliczone, jak i wysokości naliczanych odsetek. Powód nie wskazał również żadnych bliższych danych określających jakie opłaty, prowizje i koszty mieszczą się w kwocie dochodzonej z tego tytułu przedmiotowym powództwem. W sprawie nie wykazano także, w jakiej dacie postawiono całość zadłużenia pozwanej w stan wymagalności, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nie zostało bowiem załączone przez powoda do akt sprawy, nie mniej umowa pożyczki została wypowiedziana przed terminem a zatem przed dniem 13 sierpnia 2002 roku. Niewątpliwie

zaś to powód winien udowodnić wszelkie okoliczności związane z realizacją przedmiotowej umowy, w szczególności wykazać, że w ogóle zaszły okoliczności faktyczne skutkujące ustaleniem, że pozwana nie wywiązała się z jej postanowień.

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

Powód nie załączając do pozwu dowodów potwierdzających jego legitymacji procesowej czynnej, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu również należy, że w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał.

W konsekwencji brak jest możliwości jakiegokolwiek weryfikacji żądania pozwu zarówno pod względem legalności, jak i zasadności dochodzonej kwoty.

Analogiczne stanowisko w tożsamyh sprawach z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wielokrotnie zajmował Sąd Okręgowy w Łodzi, choćby w sprawach o sygn. akt III Ca 263/18, III Ca 420/18, III Ca 333/18, czy III Ca 268/18.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem a wynikającej z umowy nr (...) i w konsekwencji powództwo zasługiwało na oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c.

Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, a wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia, przy czym wątpliwość

ta widoczna jest prima facie. Powód nie wykazał jaka była treść kolejnych umów cesji zawieranych pomiędzy poszczególnymi podmiotami, przedmiotem których miała być wierzytelność dochodzona niniejszym powództwem.

Z całą stanowczością należy jeszcze raz podkreślić, że obowiązkiem procesowym każdego powoda jest wykazanie jego legitymacji procesowej czynnej. W przypadku, gdy powód nie jest pierwotnym wierzycielem obowiązek ten aktualizuje się ze szczególną mocą bowiem nie może być żadnych wątpliwości, w świetle przedstawionych sądowi dowodów, że powód w istocie skutecznie nabył dochodzoną wierzytelność i w konsekwencji ma legitymację procesową czynną do wytoczenia powództwa dotyczącego nabytej wierzytelności. O czym była już wcześniej mowa, szczególną starannością muszą wykazywać się w omawianym zakresie podmioty, które w ramach prowadzonej działalności masową skupują wierzytelności, czy podmioty które nabyły wierzytelność nie od pierwotnego wierzyciela, ale od kolejnego podmiotu, który wcześniej miał nabyć daną wierzytelność.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.